

gibet vort Forsvarsvæsen, og de Kræfter, der fordres, at holde den Maskine, som væsenlig skal drive det Hele — nemlig Ministeriet — i god Gang, vil ikke forundre sig over, at der ikke kan være Tale om Besparelse paa dette Gebeet. Man behøver blot at betænke, i hvilken Grad Antallet af Individer, som staae i Forbindelse med Hæren, nu er stegen — men hvert Individ har Krav paa en vis Opmærksomhed, og det ligger i Sagens Natur, at der er et stort Antal Menige og et stort Antal Befalingsmænd, hvis Vilkaar bestandig forandre sig, og som komme i forskellige Stillinger — man behøver blot at betænke dette, og man vil indsee, at der stilles et overordentlig stort Krav til Krigsbestyrelsen, naar den skal lade hvert Individ vedersæres Ret, og naar den ikke af Mangel paa Arbeidskræfter skal drives til at forsømme det enkelte Individ. Jeg troer ikke, at man vil kunne klage over den Omhyggelighed eller Nækhed, hvormed Forretningerne besørges i Krigsministeriet; men saa kan jeg heller ikke forstaae, at man, naar dette Resultat er opnaaet, vil formindste Bevillingen, for da bagetter, naar Følgen heraf har vist sig i et slet Resultat, med Rette at kunne falde over Krigsbestyrelsen. Jeg troer, at man maa tage Hensyn til, under hvilke Omstændigheder en Bestyrelse af det Omfang, som Krigsbestyrelsen har, maa arbejde, og jeg haaber derfor, at Mindretallets Forslag ikke vil finde stærk Understøttelse her i Salen. De to næste Vædringsforslag have saa Meget tilfælles, at jeg næsten kunde fristes til at behandle dem under Et; jeg skal imidlertid dog behandle dem særskilt; men jeg skal dog særlig bemærke, at de aabenbart ikke ere foranledigede ved noget finantsielt Hensyn. Det stiller os friere med Hensyn til Behandlingen af disse to Vædringsforslag, at der i Udvalgets Betænkning ikke er lagt nogen Vægt paa den finantsielle Side af Sagen; det er blevet berørt af den ærede Ordfører og ligeledes af andre ærede Talere; men det fremgaaer dog li' frem af den Omstændighed, at de ikke ere berørte i den trykte Betænkning, at det ikke er et finantsielt Hensyn, som har fremkaldt disse Vædringsforslag. Det er Principspørgsmaal, som her foreligge. Vædringsforslaget

under Nr. 3 gaaer ud paa at nægte Midlerne til den foreslaede Indfaldelse af Forstærkningsmandskab. Det, der er foreslaaet, er foreslaaet i Overensstemmelse med, hvad Hærløven har, vel ikke paabudt, men forudsat. Man har ved Hærløvens Vedtagelse tænkt sig, at man efterhaanden skulde bringe Forstærkningen op til en Grad af Ordning, der kunde anses for nogenlunde tilfredsstillende. Det er ganske vist, at det ikke har været Tanken at lade Forstærkningen henstaae aldeles uden Dvælse og uden Indfaldelse; havde det været Tanken, saa havde man ikke sat den paagjældende Bestemmelse ind i Hærløven. Forstærkningen vil, naar Hærløven har været gennemført i en Række af Aar, omfatte 20,000 Mand vaabendøvet og vaabendugt Mandskab. Naar nu Meningen havde været, at dette Mandskab ikke skulde bruges hverken i Krig eller Fred, saa maae vi antage, at man vilde have indrettet Værnepligtsloven overensstemmende dermed; jeg troer ikke, at man vilde have paalaagt dette Mandskab en Værnepligt, naar det ikke var meent, at den skulde komme til Anvendelse. Men har Meningen været, at Forstærkningen skulde bruges i Krig — og jeg er overbevist om, at man i Krig vil indkalde hver eneste Mand af Forstærkningen — saa er ogsaa den fornuftige Følge deraf, at man forbereder og over den og sætter den istand til nogenlunde tilfredsstillende at opfylde det, som vil blive forlangt af den. Der har været gjort gjældende, at det Mandskab, som nu er i Forstærkningen — og det Samme er gjort gjældende om Mandskabet i Reserwebataillonerne — meget vel kjendte sin Pligt. Jeg vil slet ikke tale om, at der hos Individerne meget ofte er Illusioner tilstede om, hvad de kunne og hvad de ikke kunne; det ere de Værnepligtige ikke mere frie for end alle vi Andre; men Spørgsmaalet er jo slet ikke om, hvorvidt Mandskabet kjender sine Pligter, men Spørgsmaalet er: hvorledes vil en Afdeling være stedet, som skal sendes imod Fjenden med Mandskab, som ikke kjender sine Befalingsmænd, og hvis Befalingsmænd ikke kjende Mandskabet, med et Mandskab, der aldrig har været samlet paa Dvæsespladsen? Jeg forudsætter hos disse Individer den største Fædrelandskjærlig-